

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.278 van 9 januari 2009
in de zaak XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X van Congolese nationaliteit op 22 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 5 september 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die voor de verzoekende partij verschijnt en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Op 22 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.2. Op 5 september 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf door gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, eerste lid), m.n.: Betrokkene heeft geen afschrift van een identiteitsdocument voorgelegd en stelde in het verzoekschrift dat hij als asielzoeker nog geen definitieve beslissing kreeg in de asielaanvraag. Deze bewering is echter niet correct. Uit het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag werd afgesloten op 21/12/2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, aan betrokkene betekend op 23/12/2004. Een beroep ingediend bij de Raad van State heeft geen schorsende werking. Dit beroep is dus geen cassatieberoep, noch een toelaatbaar verklaard Cassatieberoep, cf. art. 7§1 eerste lid van genoemd K.B. Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.”

Tevens wordt hem op 23 september 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

2. Ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en het niet “op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel” beiden vereist ingevolge artikel 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet).

2.2. Vastgesteld wordt dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. Voor wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de “schending van artikel 9 ter VW, artikel 7, §1, eerste lid, schending van de artikelen 10 en 11 van de grondwet” aan.

Ter adstruering van zijn middel stelt hij wat volgt:

“De bestreden beslissing dd. 5.09.2008 waarbij verweerder oordeelt om de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9 ter VW onontvankelijk te verklaren luidt als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, eerste lid), m.n.: Betrokkene heeft geen afschrift van een identiteitsdocument voorgelegd en stelde in het verzoekschrift dat hij als asielzoeker nog geen definitieve beslissing kreeg in de asielaanvraag. Deze bewering is echter niet correct. Uit het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag

werd afgesloten op 21/12/2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, aan betrokkene betekend op 23/12/2004. Een beroep ingediend bij de Raad van State heeft geen schorsende werking. Dit beroep is dus geen cassatieberoep, noch een toelaatbaar verklaard Cassatieberoep, cf. art. 7§1 eerste lid van genoemd K.B. Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.”

Ter onrechte stelt de bestreden beslissing dat verzoeker voorhoudt dat hij nog geen definitieve beslissing heeft bekomen in zijn asielprocedure.

In casu beroept verzoeker zich op de vrijstelling van het voorleggen van identiteitsdocumenten omdat hij een lopende procedure heeft voor de Raad van State;

De bestreden beslissing motiveert desbetreffend:

“Een beroep ingediend bij de Raad van State heeft geen schorsende werking. Dit beroep is dus geen cassatieberoep, noch een toelaatbaar verklaard Cassatieberoep, cf. art. 7§1 eerste lid van genoemd K.B. Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.”

Verzoeker meent dat artikel 9 ter, derde lid VW dergelijke vrijstelling wel toestaat in de situatie van verzoeker:

“De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken”;

Verzoeker heeft een procedure lopen voor de Raad van State. Er kwam geen verwerpingsarrest tussen tot op heden. Artikel 9 ter, derde lid VW dient begrepen te worden als is de vrijstelling tot het voorleggen van identiteitsdocumenten toepasselijk op alle lopende Cassatieberoepen;

Het Cassatieberoep van verzoeker werd ingediend in januari 2005, m.a.w. voordat de filterprocedure zoals thans voorzien bij artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State werd ingevoerd;

Voorzover een onderscheid gemaakt wordt in artikel 9 ter VW tussen Cassatieberoepen waarbij wel beroep kan gedaan worden op een vrijstelling van het voorleggen van identiteitsdocumenten en andere Cassatieberoepen een vrijstelling niet toelaten, meent verzoeker dat artikel 9 ter VW de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt (non-discriminatie);

Om deze redenen vraagt verzoeker de beslissing dd. 5.09.2008 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9 ter VW en het bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen;”

3.2. Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari

1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoerings-modaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...).”

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat, indien de aanvragers niet beschikken over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

3.3. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat zijn aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet.

Verzoeker richt zijn kritiek op de overweging van de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat *“Een beroep ingediend bij de Raad van State heeft geen schorsende werking. Dit beroep is dus geen cassatieberoep, noch een toelaatbaar verklaard Cassatieberoep, cf. art. 7§1 eerste lid van genoemd K.B.*

Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.”

Verzoeker voert aan dat hij zich in casu beroept op de vrijstelling van het voorleggen van identiteitsdocumenten omdat hij een lopende procedure heeft voor de Raad van State; dat artikel 9 ter, derde lid VW dergelijke vrijstelling wel toestaat in de situatie van verzoeker; dat hij procedure lopen heeft voor de Raad van State; dat er geen verwerpingsarrest tussen kwam tot op heden; dat artikel 9 ter, derde lid VW dient begrepen te worden als is de vrijstelling tot het voorleggen van identiteitsdocumenten toepasselijk op alle lopende Cassatieberoepen en dat zijn cassatieberoep werd ingediend in januari 2005, m.a.w. voordat de filterprocedure zoals thans voorzien bij artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State werd ingevoerd.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 september 2004 een asielaanvraag heeft ingediend; dat bij beslissing van 16 september 2004 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken het verblijf werd geweigerd; dat tegen deze weigeringsbeslissing door verzoeker dringend beroep werd ingesteld bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen; dat op 20 december 2004 het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt en dat verzoeker tegen deze laatste beslissing op 20 januari 2005 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend bij de Raad van State.

In casu dient vooreerst te worden verwezen naar artikel 232 van de wet van 15 september 2006 dat bepaalt wat volgt:

“De Raad van State blijft bevoegd om op grond van de bepalingen die van toepassing zijn daags voor de in artikel 231 bepaalde datum, kennis te nemen van de beroepen tot nietigverklaring en tot schorsing inzake individuele beslissingen die genomen zijn met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze beroepen worden verder behandeld overeenkomstig de bepalingen die gelden daags voor de in artikel 231 bepaalde datum.”

Het koninklijk besluit van 27 april 2007 tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot vaststelling van de datum bedoeld in artikel 231 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legt de in artikel 231 bepaalde datum vast op 1 juni 2007. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bijgevolg, overeenkomstig artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet, vanaf 1 juni 2007 als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In casu heeft verzoeker tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal op 20 januari 2005 bij de Raad van State geen cassatieberoep maar wel een annulatieberoep en een vordering tot schorsing ingediend.

Rekening houdende met voormelde bepaling was enkel de Raad van State op het ogenblik van het indienen van het beroep bevoegd om kennis te nemen van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Er dient te worden benadrukt dat tegen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal overeenkomstig de op het ogenblik van het indienen van het beroep geldende reglementering enkel een vordering tot schorsing en een annulatieberoep openstond bij de Raad van State en geen cassatieberoep overeenkomstig artikel 14, §2 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State.

Bovendien dient te worden benadrukt dat er geen toelaatbaarheidsfase is voorzien in het kader van een annulatieberoep. Enkel het cassatieberoep bedoeld in artikel 14, §2 van de RvS-Wet wordt overeenkomstig artikel 20, §1 van de RvS-Wet pas behandeld voor zover het toelaatbaar is verklaard.

Dat in tegenstelling tot het door verzoeker beweerde, enkel het overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep wordt gevisieerd door artikel 9ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Dat het op 20 januari 2005 bij de Raad van State ingediende beroep, zoals blijkt uit de voorgaande analyse, niet aan voormelde bepalingen voldoet.

Waar verzoeker betoogt dat “Voorzover een onderscheid gemaakt wordt in artikel 9 ter VW tussen Cassatieberoepen waarbij wel beroep kan gedaan worden op een vrijstelling van het voorleggen van identiteitsdocumenten en andere Cassatieberoepen een vrijstelling niet toelaten, meent verzoeker dat artikel 9 ter VW de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt (non-discriminatie)”, volstaat de vaststelling dat hij een verkeerde lezing geeft van artikel 9ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Betreffend artikel stipuleert uitdrukkelijk dat enkel het overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep recht geeft op een vrijstelling van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart. Volledigheidshalve weze herhaald dat het cassatieberoep bedoeld in artikel 14, §2 van de RvS-Wet overeenkomstig artikel 20, §1 van de RvS-Wet pas behandeld wordt voor zover het toelaatbaar is verklaard.

Waar verzoeker in casu een ongelijkheid meent te ontwaren tussen cassatieberoepen die een vrijstelling toelaten en deze die zo'n vrijstelling niet toelaten vertrekt hij, zoals blijkt uit voorgaande analyse, van de verkeerde premisse dat zijn op 20 januari 2005 ingediende beroep bij de Raad van State een cassatieberoep was, zodat zijn betoog juridische grondslag mist.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad van State geen “automatische” schorsende werking heeft en geen deel uitmaakt van de asielprocedure.

Bijgevolg moet de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal van 20 december 2004, conform de vaste rechtspraak van de Raad van State, zoals tevens terecht wordt opgemerkt door de verwerende partij, rechtsgeldig en uitvoerbaar worden geacht tenzij en tot dat de Raad van State er op het ingestelde schorsings- en/of annulatieberoep anders over zou beslissen.

Het enig middel is ongegrond.

4. In zoverre het voorliggend beroep is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, met name het hiervoor aangehaalde bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat de vaststelling dat verzoeker geen middel heeft aangevoerd tegen betreffend bevel zodat het beroep in de aangegeven mate onontvankelijk is.

5. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.